

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/36/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7825010013
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. JUDr. Milan Husťák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7825010013.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Milana Husťáka a sudcov JUDr. Dominiky Volkaiovej, LL.M. a JUDr. Petry Pavlisovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. mája 2025, v trestnej veci proti ml. A. B., obžalovaného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného mladistvého, obhajcu obžalovaného ml. a zákonného zástupcu ml. proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp.zn. 2T/5/2025 zo dňa 26.2.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. zamietla odvolanie obžalovaného ml. A. B., obhajcu obžalovaného ml. – C. D. E. a zákonného zástupcu obžalovaného ml. – F. B..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 2T/5/2025 zo dňa 26.2.2025 bol obžalovaný ml. A. B., nar. XX.XX.XXXX v Rožňave, trvale bytom G., E. XXXX/XX, H. G., t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v B., I. XX, uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 17.10.2024 v čase okolo 14:30 hod. v Rožňave na Útulnej ul. pred rodinnými domami č. 23 až č. 27, pod vplyvom toluénu, po tom čo mu maloletý H. D. (nar. XXXX) odmietol vydať 10 centov a pokračoval v ceste, tohto dobehol a s kuchynským nožom s plastovou rukoväťou zelenej farby a dĺžkou 21,5 cm, ktorý držal v ľavej ruke, ho vyzval, aby mu dal všetko, čo má, inak ho dobije a pichne, rukou nahmatal na bočnom vrecku nohavíc maloletého poškodeného mince a žiadal, aby mu ich odovzdal, čo maloletý poškodený zo strachu aj urobil a z bočného vrecka nohavíc vybral neznámy počet mincí v celkovej hodnote 6,- eur, po prevzatí mincí od maloletého mu obvinený ešte rukou siahol do toho istého vrecka nohavíc a vzal z neho aj bankovku v nominálnej hodnote 10,- eur, následne s finančnou hotovosťou z miesta ušiel, pričom maloletému poškodenému O. L. nespôsobili žiadne zranenia a spôsobil mu škodu na majetku odcudzením finančnej hotovosti v celkovej výške 16,- eur.

Za to bol obžalovanému ml. A. B. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 117 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 117 ods. 4 Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu pre mladistvých.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks kuchynský nôž s plastovou rukoväťou zelenej farby s dĺžkou 21,5 cm.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o možnosti podať opravný prostriedok, podal odvolanie obžalovaný mladistvý, ako aj jeho obhajca a zákonná zástupkyňa obžalovaného mladistvého.

Obžalovaný mladistvý A. B. svoje odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

V prejednávanej veci urobil vyhlásenie o vine v zhode s podanou obžalobou i napriek tomu, že v podstate zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by sa bol dopustil skutku so zbraňou (až na výpoveď poškodeného – maloletého dieťaťa). Uvedené platí o to viac, že vo veci boli vykonané aj také dôkazy, ktoré je možné označiť za objektívne (kamerové záznamy, a to dokonca z viacerých kamier), pričom na žiadnom z nich nie je vidieť žiadnu zbraň či už v jeho rukách, ale ani v koši, ktorý mal pri sebe, nič neindikuje ani len to, že by predmetný nôž mal mať pri sebe (napr. schovaný pod odevom a pod.), žiaden z vypočutých svedkov taktiež žiaden nôž pri ňom nevidel, hoci s viacerými ľuďmi prišiel do kontaktu a rozprávali sa. Naopak, jeho matka (ako aj všetci členovia domácnosti) dobre vedía, že daný nôž v čase skutku bol doma a v konečnom dôsledku nebol ani žiaden dôvod zobrať ho so sebou, pretože odjakživa predaj húb realizovali tak, že potom čo ich nazbierali, tieto doma očistili (vždy tým istým nožom), naložili do košíka a tak ich šli predať. Nebolo tomu inak ani v tomto prípade.

Uvedomuje si, že urobil vyhlásenie o vine, čiže uvedené tvrdenie neuvádza preto, aby spochybnil záver o jeho vine (čo do právnej kvalifikácie skutku), ale aby priblížil, že podľa jeho názoru nie je možné každé vyhlásenie o vine paušalizovať a každému z nich pripísať rovnaký význam z hľadiska trestu majúceho sa uložiť. Nemôže byť predsa jedno, či páchatel' urobí takéto vyhlásenie ohľadne skutku, ktorý je napr. nasnímaný kamerovým systémom a usvedčujú ho z konania kladeného mu za vinu desiatky svedkov alebo výrazne uľahčí prácu prokurátora a súdu tým, že urobí vyhlásenie o vine v dôkaznej situácii, ktorú prinajmenšom je potrebné označiť za pochybnú či nejednoznačnú, aká bola aj v tomto prípade.

On k veci zaujal značne sebakritický postoj a v rámci sebareflexie urobil vyhlásenie, o akom sa vyššie zmieňuje i napriek tomu, že dôkazné prostredie bolo také, o akom sa vyššie zmieňuje. Má za to, že takýto postoj jeho, obžalovaného je potrebné viac „oceniť“, než ako učinil konajúci súd, zvlášť s poukazom i na to, že páchatel' mladistvý, ktorý doposiaľ nikdy nebol vo výkone trestu (ani vo väzbe), hoci niet pochyb, že už v minulosti bol odsúdený za trestnú činnosť (i keď je evidentné, že za spoločensky menej závažné skutky). Platí to i napriek tomu, že je nesporné, že súd pri ukladaní trestu aplikoval aj ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného zákona. Summa – summarum sa nazdáva, že súd -už keď mu mienil uložiť trest odňatia slobody- mal mu ho uložiť v kratšom trvaní.

Aj keď popri nepodmienečnom treste odňatia slobody sa javí byť takmer bezvýznamný trest prepadnutia veci v hodnote pár eur, nemôže byť ani len tých najmenších pochyb o tom, že aj tento druh trestu musí byť v medziach zákona. Pokiaľ argumentuje súd prvého stupňa, že mal za dostatočne preukázané, že predmetný nôž patrí jemu, pričom poukazuje na zápisnicu o vydaní veci, takáto argumentácia nie je v medziach Trestného poriadku, a už vôbec nie je ústavne udržateľná. Ako obžalovaný má právo aj konkrétne vedieť, prečo sa mu ukladá taký alebo onaký druh trestu a určite nepostačuje len odkaz na „nejakú listinu“, aj keď sa jedná konkrétne o nejakú zápisnicu, keďže si myslí, že je nevyhnutné odcitovať jej obsah, minimálne však na tento obsah konkrétne poukázať, aby sa obžalovaný mohol vedieť náležite brániť proti takémuto rozhodnutiu. Táto námietka naberá na intenzite o to viac, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že jeho vlastnícke právo k predmetnej veci preukazuje okrem iného aj uvedená zápisnica (viď predposledná veta druhého odseku na strane 8 rozsudku). Z tejto formulácie teda zjavne vyplýva, že okrem predmetnej zápisnice o jeho vlastníckom práve teda majú svedčiť aj iné dôkazy, avšak súd neuvádza žiaden iný, čo považuje rovnako za porušenie jeho práva na obhajobu: pokiaľ takéto dôkazy skutočne existujú, súd nemal žiaden dôvod ich neoznačiť a pokiaľ neexistujú nepovažuje za správnu a zákonnú formuláciu, ktorá naznačuje, akoby boli dané aj iné dôkazy (čo vylučuje, pretože on predmetný nôž nikdy nekúpil, nikdy mu ho nikto nedaroval a pod., ergo on ho nikdy nevlastnil, čiže dôkazy o tom, že by patril jemu, nemôžu existovať).

V konečnom dôsledku podľa jeho názoru nie je možné preceniť ani akékoľvek vyjadrenie uvedené v zápisnici o vydaní veci, predsa osoba vydávajúca danú vec nie je vypočúvaná a zákonne poučená tak, ako na začiatku výsluchu svedka, napr. v danom prípade o. i. aj o možnosti odoprieť výpoveď, keďže v danom prípade sa mala k veci vyjadrovať jeho matka, ktorej (aj) takéto právo prislúcha. Prízvukuje, že (i)

v prípade vyhlásenia o vine súd je povinný vykonať dokazovanie ohľadne trestu majúceho sa uložiť, súdu teda vôbec nič nebránilo vypočúť napr. jeho matku k otázke vlastníctva noža, prípadne aj ďalších členov domácnosti či vykonať aj iné potrebné dôkazy. Už len na dôvažok uvádza, že on doposiaľ nikdy nebol zamestnaný, je študent, a preto nikdy nemal žiaden príjem, nikdy nekupoval žiadne veci do domácnosti, čiže súd pokiaľ mienil uložiť aj trest prepadnutia veci, musel vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby daný trest nie len nebol v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona, ale aby ani len pochybnosti v tomto smere nemohli byť. V danom dôkaznom prostredí však uloženie trestu prepadnutia veci podľa jeho presvedčenia rozhodne nie je v medziach zákona.

Z týchto podstatných dôvodov obžalovaný mladistvý navrhol napadnutý rozsudok odvolacím súdom postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a, b, d, e/ Trestného poriadku zrušiť a súčasne navrhol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodnúť priamo odvolacím súdom o uložení mu miernejšieho trestu odňatia slobody bez uloženia trestu prepadnutia veci; alternatívne žiadal po navrhovanom zrušení rozsudku postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného mladistvého sa vyjadril okresný prokurátor nasledovne:

Zastáva názor, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Rožňava je zákonný, vrátane jeho výroku o treste, pričom uložený trest považuje vzhľadom na okolnosti predmetnej trestnej veci ako aj osobu obžalovaného za primeraný. Vo vzťahu k výške uloženého trestu poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na právnu kvalifikáciu skutku a skutočnosť, že obžalovaný je mladistvý, bolo potrebné pri ukladaní trestu odňatia slobody vychádzať zo zníženej zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle § 117 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 188 ods. 2 Tr. zák., a teda z trestnej sadzby 2 roky až 6 rokov. Obžalovanému bol pritom s použitím ustanovenia § 39 ods. 5 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu takto zníženej trestnej sadzby vo výmere 20 mesiacov, a to práve so zohľadnením skutočnosti, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine. Má za to, že súd prvého stupňa toto vyhlásenie obžalovaného pri rozhodovaní o dĺžke ukladaného trestu zohľadnil v dostatočnom rozsahu a v prospech obžalovaného a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, pričom prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný je mladistvý a nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody. Vyhlásenie o vine nie je jedinou okolnosťou, na ktorú má súd pri ukladaní trestu prihliadať.

Uloženie ešte miernejšieho trestu by, vzhľadom na predchádzajúci život obžalovaného a jeho predchádzajúce odsúdenia, ako aj osobu obžalovaného, stúpajúcu závažnosť páchanej trestnej činnosti vyvrcholenú spáchaním zločinu lúpeže, nebolo v súlade so zásadami ukladania trestov a nesplnilo by ani účel trestu, ktorý u mladistvých má byť primárne výchovný - vychovať ho na riadneho občana, súčasne pôsobiť na predchádzanie protiprávnych činov a primerane chrániť aj spoločnosť (§ 97 ods. 1 Tr. zák.). V neposlednom rade je potrebné zdôrazniť, že uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody v danom prípade v súlade s § 49 ods. 2 Tr. zák. ani neprichádzalo do úvahy, keďže obžalovaný sa stíhaného zločinu v tejto trestnej veci dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Rožňava sp. zn. 2T/27/2024 za iné úmyselné trestné činy a pre uloženie žiadneho z alternatívnych trestov neboli splnené zákonné podmienky. Nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému ml. A. B. je tak aj v súlade so zásadou vyjadrenou u mladistvých v ustanovení § 117 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého nepodmienečný trest odňatia slobody môže súd mladistvému uložiť len za podmienky, že by vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu mladistvého alebo vzhľadom na predtým uložené opatrenia uloženie iného trestu zjavne nevedlo k dosiahnutiu účelu trestu.

Za nedôvodnú považuje aj argumentáciu obžalovaného v podanom odvolaní, pokiaľ ide o uloženie trestu prepadnutia veci - kuchynského noža. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že predmetný kuchynský nôž bol použitý na spáchanie trestného činu, napokon svedčí o tom i vyhlásenie obžalovaného o vine a tiež dokazovanie vykonané v prípravnom konaní. Súčasne bola splnená aj druhá podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 60 ods. 4 Tr. zák., a to, že ide o vec patriacu páchatelovi. Obžalovaný mal predmetný kuchynský nôž pri sebe v čase spáchania skutku, tento nôž zobral z domu a používal ho bežne na čistenie húb. Kuchynský nôž vydala matka obžalovaného, F. B., dňa 29.10.2024, spolu s ďalšími vecami obžalovaného, pričom v zápisnici o vydaní veci výslovne vyhlásila, že „si je vedomá, že veci, ktoré vydáva, sú jej syna, ktorý je v tejto veci obvinený a vydáva ich aj napriek tomu, že by mu spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania“.

Záverom považuje za potrebné vyjadriť sa aj k skutočnostiam uvádzaným obžalovaným v úvode odôvodnenia odvolania spočívajúcim v tom, že vyhlásenie o vine urobil napriek nedostatku dôkazov preukazujúcich spáchanie skutku s použitím noža, ktoré sú podľa jeho názoru úplne irelevantné

a nemôžu mať vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Jednak práve z dôvodu vyhlásenia obžalovaného o vine, ktoré súd prijal a zároveň aj z dôvodu, že použitie noža bolo nepochybne preukázané aj dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní, a to výpoveďou mal. poškodeného H. D., o ktorej pravdivosti nie sú žiadne dôvodné pochybnosti a tiež tým, že opis noža poškodeným, ktorý mal obžalovaný mať v ruke počas skutku, sa zhoduje s nožom vydaným matkou obžalovaného. Pokiaľ by obžalovaný bol presvedčený o tom, že nôž pri spáchaní skutku nepoužil, nedávalo by žiadny logický zmysel jeho vyhlásenie o vine ohľadom spáchania skutku spadajúceho pod prísnejšiu právnu kvalifikáciu, a teda aj prísnejšiu trestnú sadzbu.

V nadväznosti na uvedené zastáva názor, že pri ukladaní trestu súd prvého stupňa zohľadnil všetky podstatné skutočnosti a obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody zodpovedajúci závažnosti skutku ako aj osobe obžalovaného a súčasne v súlade so zákonom uložil aj trest prepadnutia veci.

Z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Košiciach zamietol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Na podklade odvolania obžalovaného mladistvého, obhajcu obžalovaného ml. a zákonného zástupcu obžalovaného ml. krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

: *

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní prijal vyhlásenie o vine ml. obžalovaného vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona, v súlade s ust. § 257 ods.6, ods. 7 Tr. por. a následne rozhodol podľa ust. § 257 ods. 8 Tr. por., že sa dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia.

Oprávnené osoby podali odvolanie voči výroku o treste a odvolacie námietky smerovali k prísnosti uloženého trestu odňatia slobody a nezákonnosti trestu prepadnutia veci.

Prvostupňový súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu správne postupoval v zmysle zákonných ustanovení § 38 ods. 2, § 33a Trestného zákona, § 34 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona a § 117 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 33a ods. 2, ods. 3 Trestného zákona sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery. Tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmom na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmom na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväži

najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a pri trestných činoch uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov. Ak sú pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní súčasne splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa odseku 1 alebo 2, môže súd uložiť trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu podľa odseku 3.

Podľa § 117 ods. 1 Tr. zákona Trestné sadzby odňatia slobody ustanovené v tomto zákone sa u mladistvých znižujú na polovicu; horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky.

Čo sa týka druhu trestu súd prvého stupňa v súlade s ust. § 49 ods. 2 Tr. zákona správne vyhodnotil a odôvodnil uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody.

K odvolacím námietkam obhajcu ml. obžalovaného, že uložený trest je neprimerane prísny, krajský súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožnil s úvahami prvostupňového súdu ohľadom druhu a výmery trestu. Prvostupňový súd aplikoval zmierňujúce ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného poriadku a uložil trest pod spodnú hranicu trestnej sadzby.

Tu krajský súd dáva obhajobe do pozornosti, že na zníženie trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby nie je právny nárok a súd neaplikuje ust. § 39 ods. 5 Trestného poriadku obligatórne pri prijatí vyhlásenia o vine každého obžalovaného. Ide o fakultatívny inštitút a vyjadrenie diskrečného oprávnenia súdu, ktoré súd využije v prípade, ak má zato, že účel trestu je možné dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania ako je zákonom stanovená výmera trestnej sadzby.

Základná trestná sadzba stanovená zákonom pri zločine lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona je 7 rokov až dvanásť rokov trestu odňatia slobody. Uvedená trestná sadzba je v prípade mladistvých podľa § 117 ods. 1 Tr. zákona znížená na polovicu s tým, že horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky. Za daných podmienok mohol súd v prípade obžalovaného ml. A. B. ukladať trest odňatia slobody vo výmere 2 roky až 6 rokov a rozhodol o uložení trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby. Súd prvého stupňa podrobne odôvodnil úvahy, ktorými sa spravoval pri ukladaní trestu a odvolací súd sa s nimi v celom rozsahu stotožnil a týmto na nich poukazuje.

Polemika obhajcu obžalovaného, že konajúci súd dostatočne nezohľadnil pri ukladaní trestu vyhlásenie o vine ml. obžalovaného za danej dôkaznej situácie, kedy podľa jeho názoru nebolo preukázané použitie zbrane na spáchanie skutku ako kvalifikačného znaku prísnejšej skutkovej podstaty zločinu lúpeže, je právne irelevantná. K tomu sa len žiada dodať, tak ako na to poukázal aj prokurátor vo svojom vyjadrení k odvolaniu obhajcu obžalovaného, že pokiaľ by bol obžalovaný presvedčený o tom, že nôž pri spáchaní skutku nepoužil, bolo by v príkrom rozpore so zásadami logiky a na strane obhajcu aj s povinnosťou vykonávať obhajobu v najlepšom záujme klienta, aby vyhlasoval vinu ohľadom spáchania skutku spadajúceho pod prísnejšiu právnu kvalifikáciu, a teda aj prísnejšiu trestnú sadzbu. Obhajca je povinný poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone, najmä starať sa o to, aby boli v konaní náležite a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú. Odvolacie námietky obhajcu obžalovaného, že niektoré vyhlásenia o vine majú byť „ocenené“ viac ako iné, je teda potrebné odmietnuť.

Trest prepadnutia veci, kuchynského noža konkretizovaného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, považuje odvolací súd za správny a zákonný.

Skutočnosť, že nôž bol použitý na spáchanie skutku dosvedčuje vyhlásenie o vine obžalovaného, ktoré bolo súdom prijaté, čím bola splnená podmienka podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Súčasne bola splnená aj druhá podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 60 ods. 4 Tr. zák., a to, že ide o vec patriacu páchatelovi, čo vyplynulo zo zápisnice o vydaní veci, ktorá je verejnou listinou. O verejnej listine platí prezumpcia správnosti údajov v nej uvedených, kým nie je preukázaný opak. Z tohto dôvodu je teda opodstatnené odmietnuť názor obhajcu, že „nie je možné preceniť ani akékoľvek vyjadrenie uvedené v zápisnici o vydaní veci“. V konaní nebol preukázaný opak (pokiaľ ide o údaje uvedené v zápisnici o vydaní veci) a pokiaľ mala strana obhajoby za to, že je k danej otázke potrebné vypočuť matku obžalovaného, prípadne ďalších členov domácnosti, nič im nebránilo iniciovať doplnenie dokazovania. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní je však zrejme, že žiadne návrhy v tomto smere neboli. Súd prvého stupňa riadne vykonal dokazovanie oboznámením predmetného noža a zápisnicou o vydaní veci, ktoré odôvodnili uloženie trestu prepadnutia veci.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody nepovažoval odvolanie za dôvodné, preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.